

ΤΟ ΑΞΤΥ

ΕΤΟΣ Β

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 82

15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΔΕΦΟΡΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15

*Η συνδρομή έτησίαν και προκληρωτίδι διά τας 'Αθήνας και τήν Παιραιϊν δραχμάς 12, διά τας 'Εκκερχίας δραχμάς 18 και διά τήν 'Εξωτερικών δραχμάς 30.

*Αγγλίαι και είδοποιήσαις καταχωρίζονται εις τήν τελευταίαν σελίδα πρός 50 λεπτά 6 στίχοις

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 20

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1887

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 20

Είπε ακόμα ή μάχη 'ς την άρχή
καί τοῦ στρατοῦ ή ὄψι δέν ἀλλάζει
κι' ἄς πέφτουνε τὰ βόλια 'σάν βροχή,
κι' ἄς πέφτουνε τὰ βόλια 'σάν χαλάζι.

— 'Εμπρός, παιδιά, μή χάνετε στιγμή!
ὁ καπετάνιος λέει, κι' ὄρμουν ἐκεῖνοι·
«'Εκεῖ 'μπροστά ή δόξα κ' ή τιμή
καί πίσω ή 'ντροπή κ' ή κατασχώνη!»

Πέφτουν οἱ Τούρκοι, πέφτουνε δειλοί,
μά οἱ 'δικοί μας σ'άν λεβένταις πέφτουν·
κι' οἱ ζωντανοί ἀνδρειεύουν πειό πολύ,
λὲς τή ζωή τῶν πεθαμένων κλέφτουν.

Μεθάει τὸ μυαλό, ή καρδιά κτυπᾷ,
σφυρίζουνε τὰ βόλια πέρα-πέρα,
ή κάθε μπόμπα ἀμέτρητους σκορπᾷ,
καί ὁ καπνὸς θαμπώνει τὸν ἀγέρα.

Καί σχίζει τὸν καπνὸ καί τή βοή
μιὰ σάλπιγγα ποῦ τοὺς νεκροὺς ξυπνάει,
καινούργια δίνει ἀντρεία καί ζωή
σὲ θλαίς ταις καρδιαίς ὅπου περνάει.

Μὰς ἴν' ἐκεῖ καί στήθα ταπεινά,
ποῦ ή δειλία μέσα τους φωληάζει,
κι' εἶνε κακὸ ποῦ εὐκολα γεννᾷ
κι' ὅλους ἐκεῖ τριγύρω συναρπάζει.

Μὲ σιδερένια ή σάλπιγγα φωνή
βαστάει ἀκόμα λίγα παλληκάρια,
ὅμως οἱ ἄλλοι γέρνουν ταπεινοί
καί κρύβονται 'ς τοῦ βράχου τὰ λιθάρια.

Καλότυγο τῆς μάνας του παιδί,
ὁ καπετάνιος, πέφτει πληγωμένος,
ὁ σαλπικτής γυρίζει νὰ τὸν δῆ
καί πειό πολύ φωνάζει ἀγριεμμένος.

«Ὅση ζωή 'ς τὰ στήθα του κρατεῖ,
ὅση ἀντρεία 'ς τὴν καρδιά του κλείνει
μὲ μι' ἀναπνοή του δυνατὴ
'ς τὴ σιδερένια σάλπιγγα τὴ χύνει.

Κ' ἐκεῖθε μὲ λαχτάρια τὴ σκορπᾷ
'ς τὰ δειλιασμένα στήθα ποῦ κουνιάζουν
καί ρίχνει καί τὰ μάτια ἀγριωπᾷ
'ς τοὺς Τούρκους ποῦ ἀπέναντι οὐρλιάζουν.

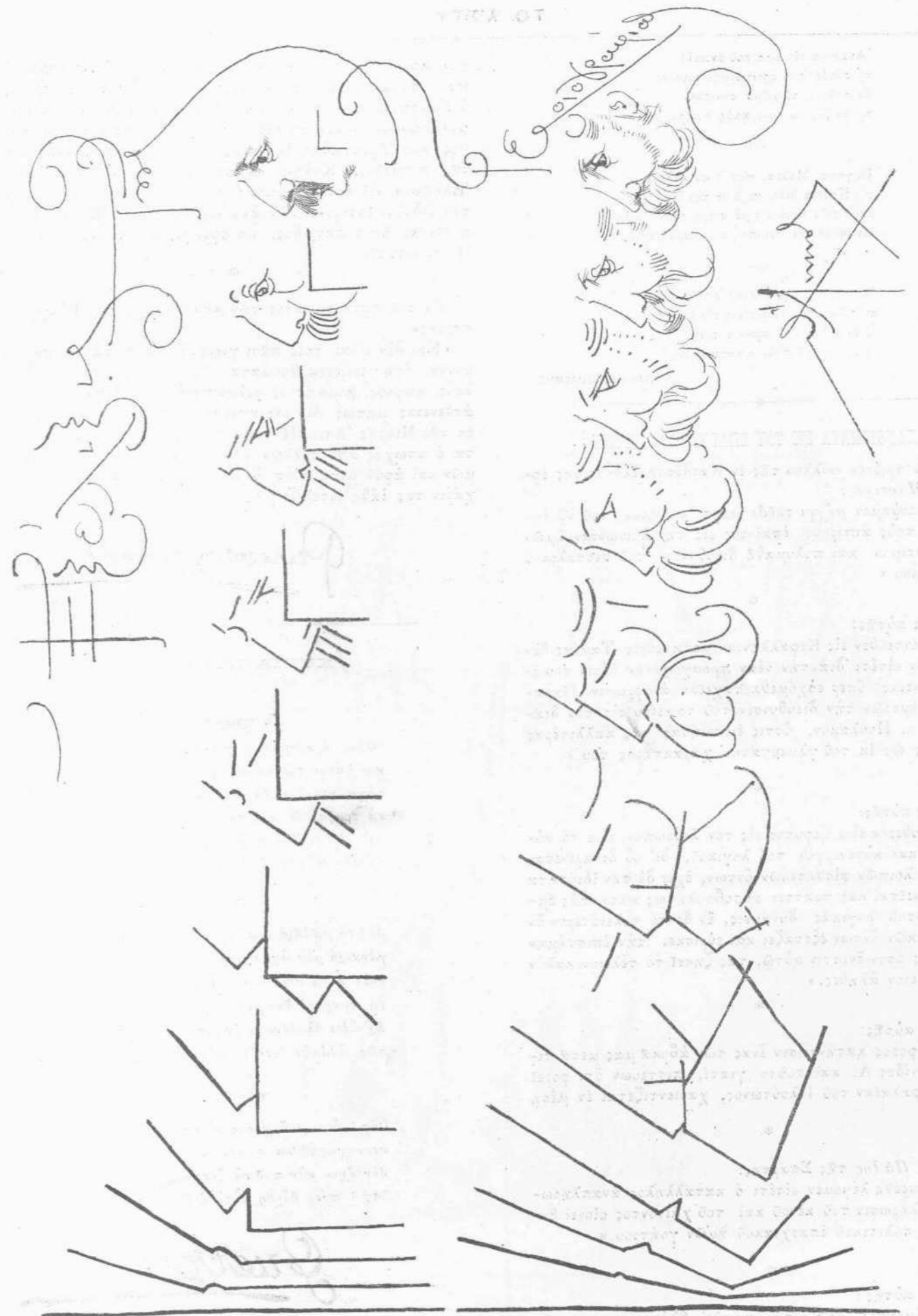
Ο ΣΑΛΠΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ

'Στοῦ βράχου ἐκεῖ τὴν ἀγρία κορυφή
ἀστράφτ' ή φουστανέλλα κ' ή λεπίδα...
'Εκεῖ ἀπὸ τὴ μοῖρα ἔχει γραφή
νὰ κλάψη τὴν τιμὴ τῆς ή Πατρίδα!

'Αντίκρου ἀραδιασμένοι 'ς τὴ σειρά
οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὸ φόβο τους χλωμιάζουν·
λεβένταις οἱ 'δικοί μας μιὰ χαρὰ
τὴν ὥρα καρτεροῦν κι' ἀναστενάζουν.

Πέρασαν 'μέραις, μῆνες — μιὰ νυχτιὰ
ἀκούστηκε τουφέκι ἀπὸ τὴ ράχη
κι' ἀνάψε γύρω ἀχόρταγη φωτιὰ
κι' ἀντιλαλοῦν 'ς ταις κανονιαίς οἱ βράχοι.

'Ανάθεμα τὴν ὥρα ὅπου θαρρεῖ!
κι' αὐτὸς ὅπου πρωτῶρριζε τουφέκι
ἂν πέθανε, τὸ χῶμά του βαρὺ,
κι' ἂν ζῆ, νὰ τόνε κάψη ἀστροπελέκι!

Ἄναθεμα τὴν ὥρα ποῦ θαρρεῖ!
κι' αὐτὸς ὅπου πρωτόφριξε τουφέκι
ἂν πέθανε, τὸ χάμα του βαρὺ
κι' ἂν ζῆ, νὰ τότε κάψη ἀστροπελέκι!

—

Πήγαμε, Μοῦσα, σὺρε 'ς τὸ καλὸ,
τὴν Κούτρα θέλω περὶ νὰ τὴν ξεχάσω
καί 'ς τὰς καρδίαις μὲ στίχους σὰν 'μιλῶ,
δὲν θέλω τὴν ἄτροπή μας ν' ἀραδιάσω...

—

Ὁ σαλπικτὴς ὀλόρθος 'ς τὴ γραμμὴ
κι' ὁ λοχαγὸς κρυμμένος τὸν ἀφίνει!
'ς τὸ σαλπικτὴ αἰώνια τιμὴ,
'ς τὸ λοχαγὸ αἰώνια καταισχύνη!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τοῦ πρώτου φύλλου τῆς ἐν Καρδίτῃ ἐκδοθείσης ἐφημερίδος *Μάστιγος*:

«Παρελείψαμεν μέχρι τοῦδε μέγα καθήκον τοῦ νὰ ἐκφράσωμεν τοὺς ἀπείρους ἐπαίνους εἰς τὴν κοινωνίαν ἡμῶν διὰ τὴν ἐντιμὸν καὶ πολυμαθὴ διεύθυνσιν τοῦ θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου.»

*

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ὁ εἰς ἐντεῦθεν εἰς Κεφαλληνίαν μετατεθεὶς Ταμίας δὲν ἀνεχώρησεν εἰσέτι διὰ τὴν νέαν προαγωγικὴν θέσιν του ἔνεκεν ἀσθενείας· ὅπερ εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. Παραδοὺς πρὸ ἡμερῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταμείου εἰς τὸν διάδοχόν του κ. Πουλάκον, ὅστις ἐμποιήσας τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις ὡς ἐκ τοῦ γλυκυτάτου χαρακτήρος του.»

*

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶνε τὸ αὐτοκίνητον καὶ αὐτενεργόν τοῦ λογικοῦ, δι' οὗ διακρίνεται οὗτος τῶν λοιπῶν αἰσθητικῶν ὄντων, ἔχει δὲ τὴν ιδιότητα αὐτὴν κινεῖται καὶ πράττει αὐτοβουλήτως κατὰ τὰς ἐμφύτους αὐτοῦ λογικὰς δυνάμεις, ἐν δὲ τὸ τελειότερον ὄν τῶν ὀργανικῶν ὄντων ἐξετάζει καὶ εὕρισκει τὴν ἐπιστήμην τῆς φύσεως ὅσον ἐνεστὶν αὐτῷ, τὰς ζητεῖ τὸ τέλειον καλὸν καὶ τὸ τέλειον ἀληθές.»

*

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἀνυπόφορος κατήνησεν ἕνας τῶν ἀδοκῶν μας μετὰ τινος Δεσποινίδος Α. καὶ τοῦτο γιατί, πιστεύων ὅτι φορεῖ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Πλούτωνος, χαριεντίζεται ἐν μέσῃ ἀγορᾶ.»

*

Ἐκ τῆς *Πάλης* τῆς Σπάρτης:

«Δὲν ἐξευρέθη λέγομεν εἰσέτι ὁ κατάλληλος ἀναπληρωτὴς πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ χαίνοντος οἰονεὶ βαρᾶθρου τοῦ πολιτικοῦ ἐπαρχιακοῦ ἡμῶν γοήτρου.»

*

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τὰς πηγὰς βλέπομεν σχετικῶς

τὸν κανόνα τοῦτον εἰς τὰ πρόσωπα, ὅτι ὁ Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις κεῖται, πειθόμενος τοῖς νόμοις τῆς πατρίδος, ὁ Σωκράτης πίνει τὸ κώνειον, δὲν δραπετεύει τῶν ἀδίκων φυλακῶν, ἵνα δώσῃ τὸ σέβας χάριν τῆς πατρίδος· Λυκοῦργος καὶ Ἀριστείδης ἐκουσίως ἐξορίζονται πρὸς εὐημερίαν τῆς πατρίδος. Κόδρος, Ἀριστομένης καὶ νέφος ἀνδρείων Ἑλλήνων, ὧν ἐπιλείπει μοι ὁ χρόνος διηγούμενον, στέφουσι τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν τῶν ἀληθῶς ἀνθρώπων Ἑλλήνων ὡς πεσόντες ὑπὲρ πατρίδος, ὧν σφραγίς Κωνσταντῖνος ΙΑ' ὁ Μιστριώτης.»

*

Ἐκ τοῦ παρακρήματος τῶν «Θαυμάτων τῆς Εὐαγγελιστρίας»

«Καὶ δὲν εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὰ τὰ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη γενόμενα θαύματα τῆς Εὐαγγελιστρίας; Χωλοῦς, κωφοῦς, ἀομμάτους σεληνιακοῦς καὶ λοιπὰς ἀνιάτους ἀσθενείας μήπως δὲν ἐθεράπευσε, καθὼς καὶ ἐφέτος τὸν ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Παναγιώτην Μαρκαντώνην, πάσχοντα ὁ πτωχὸς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ σπασμωδικῶν παραγμῶν καὶ ἀφοῦ μετὰ συντριβοῦς καρδίας κατέφυγεν εἰς τὴν χάριν τῆς ἱάθη ἐντελῶς;»

Ρευσοχημῆς

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ

Τὸ χρῶμα

Ὅλος ὁ κόσμος μὲ μαλλώνει
καὶ χάνει τὴν ὑπομονὴν
τάχα γιατί καλὰ καὶ σώνει
νὰ τραγουδῶ μὲ καστανή.
Κὲ' ὄλοι μοῦ λένε μ' ἕνα στόμα:
—Ὅλω τὸ ἴδιο ψέλλεις χρῶμα;

Αἰ! τὰ μαλλιά σου ὅταν θ' ἀσπρίσουν,
γλυκερά μου ἀγάπη μυστικῆ,
τότε κ' οἱ στοίχι μου θ' ἀρχίσουν
νὰ τραγουδοῦνε μὲ λευκῆ.
Κὲ' ὄλοι θὰ λένε μ' ἕνα στόμα
πῶς ἄλλαξα ἔτσι στίχους χρῶμα,

Ὄφ!

Ὄφ! ἔτσι μούρχειται νὰ σκάσω,
στενοχωρήθηκα πολὺ,
δὲν ἔχω κὰν ποῦ νὰ ξεσπάσω!
Ἄχ! πότε θάρρη αὐτὴ ἡ Βουλὴ!

Qu'en dire

ΑΝΑΡΙΑΣ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΜΙΑΟΓΑΝ

ΕΛΛΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ἐάν εἰς τὴν χώραν μας ἡ καλλιτεχνία, παλαιούσα κατὰ μυρίων προσκομιμάτων καὶ ἀποθαρρυνομένη ἐκ τῆς ἀδιαφορίας, διάγῃ ζωὴν λησμονημένην καὶ μαρασμώδη, ἀνκφαινονταί ἔστιν ὅτε εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἑλληνικῆς εὐφυΐας διαπρέποντες ἐν τῇ εὐγενεῖ σταδιοδρομῇ τῆς τέχνης, πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς δὲ τούτους καλλιτέχναις ἀτενίζουσι μετ' ἰδιαιτέρας στοργῆς πάντες ὅσοι ἐπιποθοῦσι τὴν παλινόρθωσιν τῆς τέχνης ἐν τῇ πρώτῃ ἐνδόξῳ αὐτῆς κοιτίδι καὶ τὴν ἀναζωογόνησιν τοῦ παρ' ἡμῖν ἐκπεπτωκότος καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματος.

Μεταξὺ τῶν παρεχόντων πλείονας καὶ εὐλογωτέρας ἐλπίδας εἶνε καὶ ὁ ἐν Ρώμῃ ἀπὸ τινος σπουδάζων νεαρὸς γλύπτης κ. Γεώργιος Μπονάνος ἐκ Κεφαλληνίας. Μαθητεύσας κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ ἐνταῦθα Πολυτεχνεῖο ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Δρόση, μετέβη κατόπιν εἰς Ρώμην καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θησαυρῶν τῆς τέχνης καταγίνεται μετ' ἔρωτος διαμορφούμενος ὁσημέραι καὶ πολλαπλασιάζων τὸ τάλαντον, ὅπερ ἐκ τῆς φύσεως ἔλαβεν. Μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης ὁ νεαρὸς γλύπτης ἀσχολεῖται εἰς ἔργα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ὅτε δὲ πρὸ τινος τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Σύρου προεκήρυξε διαγωνισμὸν διὰ τὴν κατασκευὴν ἀνδριάντος τοῦ Μικαούλη, μέλλοντος νὰ στηθῇ ἐν Ἐρμούπολει, ὁ Μπονάνος ἔπεμψε καὶ αὐτὸς πρόπλασμα, εἰς ὃ ἀπενεμήθη τὸ γέρας. Εἰκόνα τοῦ ἔργου τούτου, χαραχθεῖσαν ἐπὶ τῇ βάσει φωτογραφίας, δημοσιεύομεν σήμερον ὅπως ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσται μας ἐμπράκτως τὴν περὶ τὴν τέχνην ἱκανότητα τοῦ νεαροῦ Ἑλληνοῦ. Ἀντὶ πάσης ἄλλης κρίσεως δὲ παραθέτομεν ἕδε ὅσα ἔγραψε περὶ τοῦ ἀνδριάντος τούτου ἡ ἔγκριτος τῆς Ρώμης ἔφημερις «Τύπος»:

«Εἶδον ὠραῖον ἀγαλμα, ὅπερ μέλλει νὰ στηθῇ ἐν Ἑλλάδι εἰς μνήμην τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Μικαούλη. Ὁ ἦρωσ οὗτος, ὅστις ὑπῆρξε λίαν ἔμπειρος κυβερνήτης καὶ εἰς πολλὰς ναυμαχίας, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἐν Πάτραις, ἤρατο περιφανεῖς νίκας, παρίσταται ὀρθός, φέρων ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων μανδύαν προσδίδοντα οὐκ ὀλίγην δύναμιν καὶ χάριν εἰς τὴν ὄλην στάσιν, ὡς ἐκ τοῦ ἀφελοῦς τρόπου, μεθ' οὗ εἶνε ἐπιτεθειμένος. Καὶ διὰ μὲν τῆς κρείστερας χειρὸς κρατεῖ πηδάλιον, ὅπερ κανονίζει, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὰς ναυαρχικὰς διόπτρας, στηρίζων δὲ ἑαυτὸν σὺβαρῶς, ἀλλὰ μετ' ἀνδρικής χάριτος ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς κνήμης, περιστρέφει τὸ βλέμμα, ὡς εἰ ἐζήτει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἐφορμῶντα ἐχθρόν, καὶ ὡς ἔχων ἀπόφασιν νὰ περιμείνῃ αὐτὸν καὶ τὸν νικήσῃ.

«Τοῦ ἀνδριάντος τούτου, ὅστις τῶντι θὰ περιεποιεῖ τιμὴν καὶ εἰς τὸν μᾶλλον πεπειραμένον καλλιτέχνην, δημιουργὸς εἶνε ὁ νεαρὸς γλύπτης Γεώργιος Μπονάνος ἐκ Κεφαλληνίας. Ὁ νέος οὗτος, μόλις διανύων τὸ 22^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἔλαβε τὰ πρῶτα μαθήματα ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ γνωστῷ καλλιτέχνῃ Δρόση, ἀκολούθως δ' ἐγένετο μαθητὴς ἐν Ρώμῃ τοῦ πολυκλαύστου Masini. Εἶνε μετριοφρων καὶ φιλοπονώτατος, κεκλεισμένος δὲ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ αὐτοῦ, κειμένῳ κατὰ τὴν ὁδὸν Φλαμινίαν ἀριθ. 114, ἐργάζεται ἀκαταπαύστως. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἔφερον εἰς πέρας ἀγάλματά τινα, ἅπερ εἰσὶν ἀξιοθέατα. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶνε ὁ Πάρις, ὅστις παρίσταται καθήμενος, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ βλέπῃ καὶ τὰς τρεῖς θεάς, ἐξ ὧν πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ τὴν ὠραιότεραν, ἣτις θὰ θεωρηθῇ ἀξίη νὰ λάβῃ

τὸ περιώνυμον μῆλον. Ἐτερον ἔργον αὐτοῦ εἶνε ὁ Κανάρης, ὁ κραταῖος ἐκεῖνος κατὰ θάλασσαν μαχητής, ὅστις τῷ 1821 παρέσχε τηλικαῦτα δείγματα τόλμης καὶ ἀνδρείας. Οὗτος παρίσταται καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν θέτει πῦρ εἰς ἐχθρικὸν πλοῖον. Καὶ ἄλλα ἐπίσης φιλοτεχνήματα αὐτοῦ τυγχάνουσιν ἀξία παρατηρήσεως. Ἐν ἅπασιν τοῖς ἔργοις τούτοις ἀποκαλύπτεται ἀκριβεστάτη καὶ αὐστηρὰ ἡ μελέτη τοῦ ἀληθοῦς, ἐν δὲ τῇ ἐρεύνη ταύτῃ τῶν λεπτομερειῶν ὑπολάμπει μυστικὴ γαλήνη καὶ χάρις, ἣν κέκτηται μόνη ἡ ἑλληνικὴ τέχνη.»

Ἐχει δὲ ὁ Μπονάνος ἰδέας καὶ γνώμας ἀτομικὰς περὶ τῆς τέχνης, ἐλεγχούσης πόσον βαθεῶς εἶνε ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐρριζωμένου τὸ καλλιτεχνικὸν αἰσθημα. Πρὸς τὸν γράψαντα τάνωτέρω ἰταλὸν δημοσιογράφον ἔλεγεν:

«Ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθῶμεν τὰς παραδόσεις τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ. Δὲν πρέπει νὰ μιμώμεθα τὴν σαμωδικὴν ἢ δραματικὴν στάσιν, ἣτις φαίνεται ἐπικρατοῦσα ἐν τῇ τέχνῃ ὤμων τῶν Λατίνων. Οἱ ἡμέτεροι ἦρωες ἦσαν κραταῖα ὄντα, ἀλλ' ἤρεμα, συνειδὸτα τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ἐνεῦθεν καὶ ἡ τέχνη δέον νὰ εἰκονίζῃ αὐτοὺς ἀνευ περισπασμῶν ἢ ἀδυναμίας. Σφάλλομεν ἄρα γε; Νομίζω ὄχι.»

«Καὶ ὁ Μικαούλης, προσθέτει ὁ ξένος τεχνοκρίτης, παρίστησι τὸν τύπον τῆς θελγούσης ταύτης ἀθλητικῆς γαλήνης. Ἡ ἔρευνα τῶν λεπτομερειῶν, τῶν ἐνδυμάτων, ὧν διὰ μέσου μαντεύεται καὶ ἐπιδεικνύεται ἀριστα τὸ γυμνὸν μέρος, οὐδὲν ἀφαιρεῖ ἐκ τῆς μαλακῆς ἐκεῖνης αὐστηρότητος, ἐξ ἧς ἐνεπνέετο ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ τέχνη.

«Ὁ νέος Μπονάνος, ὅστις ἐργάζεται καρτερικῶς καὶ μετὰ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν τέχνην, θὰ καταλίπῃ δὲ διαρκῆ μνήμην τῆς ἱκανότητος του, ἔχει τὸ προτέρημα τοῦ νὰ εἶνε εἰς ἄκρον μετριόφρων, καὶ σχεδὸν δυσανασχετῆ ὅταν ἐπαίνηται, ἀλλ' ἡ ὑπερβολικὴ αὐτῆ μετριοφροσύνη εἶνε βεβαίως ἀδικος καὶ οὐδόπως μὲ κωλύει, ὅπως, χαράττων τὰς γραμμὰς ταύτας, προκειμένου νὰ ἐκτιμῆσῃ σπουδαῖον αὐτοῦ ἔργον, ἀποδώσῃ δικαιοσύνην πρὸς νέον, ὅστις τυγχάνει ἀξίος εἰλικρινοῦς ἐπαίνου διὰ τὰ ὠραῖα αὐτοῦ ἔργα καὶ διὰ τὴν εὐτυχῆ ὁδόν, εἰς ἣν ἐτράπη.»

«Ὁ Μικαούλης του, ἔγραψεν ἑτέρα τῆς Ρώμης ἔφημερις, εἶνε ἀνδρικός ἔχων αὐστηρὰ καὶ μεγαλοπρεπεῖς γραμμὰς, ὅταν δ' ἀνιδρυθῇ μαρμαρίνος ἐν Σύρῳ, θὰ περιποιηθῆ ἀληθῶς τιμὴν εἰς τὸν γλύπτην.»

Τοιαύτας κολακευτικὰς κρίσεις ἔγραψαν περὶ τοῦ νεαροῦ ἡμῶν συμπολίτου καὶ τῶν ἔργων του αἱ ξένοι ἔφημεριδες, πεποιθᾶμεν δὲ ὅτι διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ὁσημέραι ἐπιδόσεώς του εἰς τὴν τέχνην καὶ ἑαυτὸν θὰ τιμῆσῃ καὶ εἰς τὰς δικαίας τῶν συμπατριωτῶν του προσδοκίας πληρέστερον θ' ἀνταποκριθῆ.

